

श्रीमद् बुद्धिसागरजी ग्रन्थमाला. ग्रन्थांक ११.

गुणानुराग कुलक.

विवेचनकार.

योगनिष्ठ मुनिभक्षाराज श्री बुद्धिसागरजी.

प्रसिद्ध कर्ता.

श्री अध्यात्मज्ञान प्रसारक मंडल.

डा. लक्ष्मणबाई करमचंद दहाल.

आवृत्ति २ अ.—प्रत २०००.

अभिलाषा.

धा "जयमंड न्युजिली" प्रिन्टींग प्रेसम.

परीभ हेवीदास छगनवाले छाप्युं.

किंमत ०—१—०.

હવે માત્ર જીજ્ઞ નકલોજ શીલક છે માટે વહેલો તે પહેલો.

મલયાસુંદરી.

(રચનાર પંન્યાશ કેશરવિજયજી.)

કૃત્રીમ નાંવેલોને ભુલાવનાર, તત્વજ્ઞાનને સમજાવનાર, કર્મની વિચીત્ર ગતીનો અપુર્વ નમુનો એવો આ ગ્રન્થ હોવાથી તેની ૧૨૦૦ નકલો જીજ્ઞ વખતમાં ખપી ગઈ છે. કીમત માત્ર ૦-૧૦-૦.

બુદ્ધિપ્રભાના આહકો માટે ક્રી. ૦-૬-૦ રાખવામાં આવી છે પણ જે આહકોનું લવાજમ વસુલ આવ્યું હોય તેનેજ તે ક્રીમતે મળે છે.

બુદ્ધિપ્રભાના આહક થનારને આવી રીતે કટલાક ખીજ લાભો પણ અપાય છે માટે તેના આહક ના હોવ તો જરૂર થાઓ, મીત્રોને થવા લલામણ કરો. એક પંથ બે કાજ સરે છે. બોડીંગને સહાય કરવાનું પુણ્ય હાંશીલ થાય છે અને સદ્જ્ઞાનનું વાંચન મળે છે.

લખો.—જૈન બોડીંગ—અમદાવાદ.

કે. નાગરીસરાહ.

श्रीमद् बुद्धिसागरजी ग्रन्थमाळा. ग्रन्थाक ११.

गुणानुराग कुलक.

विवेचनकार.

योगनिष्ठ मुनिमहाराज श्री बुद्धिसागर७.

प्रसिद्ध कर्ता.

श्री अंध्यात्मज्ञान प्रसारक मंडळ.

डा. वदलुभाई करमच्यंद दलाल.

आवृत्ति २ ७.—प्रत २०००.

अभद्रावाद.

धा "लयमंड न्युजिवी" प्रिन्टींग प्रेसमां

परीभ देवीदास छगनबाबे छाप्युं.

किंमत ०—१—०.

પ્રસ્તાવના.

જગતમાં કોઈના કોઈ ગુણુ ખીલ્યા હોય છે અને કોઈનામાં કોઈ ગુણુ ખીલ્યા હોય છે. અનેક દોષોનો નાશ થતાં અનેક ગુણો ખીલે છે. કોઈ પ્રાણીમાં ગુણો વિશેષ હોય છે તો દોષો થોડા હોય છે અને કોઈનામાં દોષો વિશેષ હોય છે અને ગુણો થોડા હોય છે. વિવેક દષ્ટિધારકે દોષોને ટાળી ગુણો ગ્રહણ કરવા. જેનામાં એક પણુ ગુણુ હોય તો તેની પ્રશંસા કરવી. દોષોની નિંદા કરવી નહીં. સમ્યક્ત્વધારી ગુણોને ગ્રહણ કરે છે તેની દષ્ટિએ ગુણો દેખાય છે. કોઈનામાં અવગુણુ દેખી આશ્ચર્ય પામવું નહિ કારણકે અવગુણુ તો અનાદિકાળના છે. ગુણોને દેખી આશ્ચર્ય પામવું.

સદ્ગુણોને દેખનાર જીવ ખરેખર મુક્તિમાર્ગ સમ્મુખ થાય છે. કદા-ગ્રહ અને દષ્ટિરાગમાં ફસેલા જીવો ખીલના ગુણોને પણુ દોષરૂપે ગણે છે. આત્માર્થી જીવોમાં સદ્ગુણુ દષ્ટિનો ગુણુ ખીલવાથી તેમની દિવ્યઆંખે સત્ય દેખાય છે.

સદ્ગુણુ દષ્ટિધારકા સદ્ગુણી પુરૂષોના ગુણોનું બહુમાન અને પ્રશંસા કરે છે માટે આવા ઉત્તમ ગુણુની ખીલવણી માટે સાધુઓએ, સાધ્વીઓએ, શ્રાવકોએ અને શ્રાવિકાઓએ સદ્ગુણુદષ્ટિ ધારણ કરેવી.

દરેક ધર્મપાળનારાઓ જે આ પુસ્તક વાંચી સદ્ગુણુ દષ્ટિ ધારણ કરશે તો તેમના આત્માની ઉન્નતિ કરશે અને અન્તે અનન્ત આનન્દમય પરમાત્મપદ પ્રાપ્ત કરશે.

સર્વ આત્માઓની સદ્ગુણુદષ્ટિ ખીલો એજ આશી:-

મુ. સુરત, ગોપીપુરા-બુદ્ધિસાગર.

શ્રીમદ્ બુદ્ધિસાગરજી કૃત.

ગુણાનુરાગ ગ્રન્થનું વિવેચન.

સયલ કલ્પાણ નિલયં, નમિરૂપં તિત્થનાહ પયકમલં;

પરગુણાહણસરૂવં, ધનામિ સોહમ્ગ સિરિ જણયં. ॥ ૧ ॥

સકલ કલ્યાણના આશ્રયરૂપ તીર્થનાથ ભગવાનના પદકમલને નમસ્કાર કરીને સૌભાગ્ય લક્ષ્મીને આપનાર પરગુણુ ગ્રહણુ-શુણાનુરાગથી થનાર સ્વરૂપને કહું છું-તીર્થકર ભગવાનના આત્માએ પૂર્વ તીર્થકરને મંગલાચરણમાં જન્મોમાં પરગુણોના સામી દષ્ટિ કરી હતી. પરના અવગુણો દેખતાં જાણતાં છતાં પણ કોઈની આગળ તે પ્રકાશ્યા નહોતા, તેમ કરવાથી પોતાને તથા પરને કંઈ લાભ નથી. તેમ ભગવાનના આત્માએ પૂર્વ ભવમાં જન્મ્યું હતું. પરના ગુણમાં લક્ષ્ય રાખી પોતે ભગવાન તીર્થકર થયા, માટેજ તેમને નમસ્કાર કરવો ઉચિત છે. તેઓશ્રી કેવલજ્ઞાનથી સર્વના દોષો જાણતા હતા, તેઓ કોઈની આગળ કોઈનો દોષ કહેતા નહોતા. તેમજ દોષીને તું દોષી છે એમ કહેતા નહોતા. કોઈના આત્માને ખોડું લાગે એવું કેવલજ્ઞાન થયા છતાં પણ ખોલતા નહોતા; જ્યાંત્યાંથી પણ સદ્ગુણુ દષ્ટિથી ગુણો લેવા, હજારો અવગુણુ મૂકીને એક મનુષ્યનામાં રહેલો એક ગુણુ લેવો, કારણુ કે ગુણુ થવું હોય તો ગુણુ દેખવાનીજ ટેવ પાડવી, એમ ભગવાન સમવસણુમાં બેસી કહેતા હતા. એવા ભગવાનનું સ્મરણુ નમન કર્યાથી આત્મામાં સદ્ગુણો પ્રગટે છે, માટે તેમને નમસ્કાર કરવો યોગ્ય છે. જ્યાંત્યાં ગુણુ દેખવાથી ગુણુદષ્ટિ ખીલે છે અને અવગુણુ દષ્ટિનો નાશ થાય છે.

આઠ કર્મ એજ અવગુણુ છે. વિચારો કે આઠ કર્મ કોને નથી લાગ્યાં; જેને આઠ કર્મ લાગ્યાં છે તેટલા અવગુણુ છે. ત્યારે અવગુણુ દેખનારને પણ આઠ કર્મ લાગ્યાં છે ત્યારે તે પોતે અવગુણુ ઠરે છે, અને અવગુણુ દેખે છે, પ્રકાશે છે, તેથી કંઈ આત્મકલ્યાણુ થતું નથી. માટે ભગવાનને નમસ્કાર કરી ભગવાને જેમ પૂર્વભવોમાં ગુણાનુરાગ ધાર્યો હતો, તેમ ગુણાનુરાગ ધારણુ કરવો જોઈએ.

ગાથા.

ઉત્તમ ગુણાણુરાઓ-નિવસદ્દિયંમિ જસ્સ પુરિસસ્સ

આતિત્યયર પયાઓ-ન દુલ્લહા તસ્સ રિદ્ધિઓ ॥ ૨ ॥

ભાવાર્થ—જે પુરૂષના હૃદયમાં ઉત્તમ ગુણાણુરાગ હોય છે, તે ભ-
વ્યાત્મા તીર્થંકરની સર્વોત્તમ પદવી પ્રાપ્ત કરે છે, તેને
ઉત્તમ ગુણાણુરાગથી સર્વ કોષ્ટપણુ પ્રકારની રૂદ્ધિઓ દુર્લભ નથી, સર્વ પ્રકા-
પદવીઓ મળે છે. રની ઉત્તમ પદવીઓનું કારણ ગુણાણુરાગ છે. કોષ્ટ-
પણુ પદાર્થની પ્રાપ્તિમાં તેના ઉપર થતો રાગજ પ્રથમ હેતુભૂત છે. રાગ
ખે પ્રકારનો છે, પ્રશસ્યરાગ અને ખીજે અપ્રશસ્યરાગ. અપ્રશસ્યરાગ છે
તે ક્ષણિક પદાર્થોપર થાય છે, અપ્રશસ્યરાગથી આત્માની ઉન્નતિ થતી
નથી. બાહ્યદુનિયાના પદાર્થો કે જે ક્ષણિક છે, તેના ઉપર ભ્રાંતિથી પોતાના
માની રાગ ધારણુ કરવાથી આત્મા પ્રતિદિન કોષ્ટાદિક શત્રુઓના વશમાં
પડે છે અને કર્મની વર્ગણુઓ ગ્રહણુ કરે છે, રજ્જેગુણુ અને તમેગુણુમાં
પ્રવેશ છે, સત્વગુણુને પ્રાપ્ત કરી શકતો નથી, મિથ્યાત્વભાવને ધારણુ કરે
છે, સુખને બદલે અપ્રશસ્યરાગથી દુઃખ પેદા કરે છે. જરા માત્ર શાંતિ મળતી
નથી. માટે સ્વપ્ન સમાન ક્ષણિક પદાર્થમાં રાગ કરવાની કંઈ જરૂર નથી.

જગત્માં સત્ય આનંદમય આત્માઓ છે. આત્માના અનંતગુણો
છે, કામ કોષ્ટાદિ અવગુણોને ભૂલી જઈ જ્યાં દેખવું ત્યાં આત્માના
સંતોષ, સમતા, વિવેક જ્ઞાન આદિ ગુણોનો રાગ કરવો. ધ્યાનક કે વૃદ્ધ ગમે
ત્યાં ગુણુ હોય તેને જોવા, ગુણુનો રાગ કરવાથી અવગુણુ ઉપર ચિત્ત જશે
નહિ. પ્રથમ સાધક અવસ્થામાં ગુણુના રાગની જરૂર છે. ગુણુના રાગના
ઉત્તમ સંસ્કારો પાડવાથી ફરીથી થનાર જન્મમાં તે ગુણુ સ્વયંમેવ આ-
ત્મામાં પ્રગટે છે. સાધનો પણુ ગુણાણુરાગને વધારનાર પ્રાપ્ત થાય છે. જે
જે રૂદ્ધિઓ દુર્લભ હોય છે તે પણુ ગુણાણુરાગીને સહેજ મળે છે. ગુણાણુરાગી
અન્ય ઉપર સારાભાવથી જુએ છે તેથી તેના ઉપર પણુ અન્ય જીવો
સારા ભાવથી જુએ છે, “જેવી કરણી તેવી પાર ઉતરણી,” “જેવું
વાવશે તેવું લણુશે.” તાત્પર્યાર્થ કે ગુણાણુરાગથી ઉત્તમ પદવીઓ મળે છે.
જરા તે પ્રમાણુ વર્તી જુઓ.

ગાથા.

તે ઘન્ના તે પુન્ના, તેસુ પળામો હવિજ્જ મહનિચ્ચં;

જેસિં ગુણાણુરાઓ, અકિત્તિમો હોઈ અળવરયં. ॥ ૩ ॥

ભાવાર્થ—જેઓને હમેશાં અકૃત્રિમ ગુણાનુરાગ રહે છે, તેઓને ધન્ય છે. તેઓ પુણ્યવંત છે, તેઓને મહારા સદા ગુણાનુરાગીને સદા નમસ્કાર પ્રણામ હોજો, ગુણાનુરાગ કરવાથી ધન્યવાદ પ્રાપ્ત થાય છે. અકૃત્રિમ અનુરાગ કરવો ઘટે છે. ઉપર ઉપરથી સ્વાર્થ વા કપટશુદ્ધિથી કેટલાક ગુણાનુરાગનો ડોળ ધારણ કરે છે, અને સ્વાર્થ સરે છે, એટલે અપવાદ બોલવા મંડી જાય છે. કેટલાક પુરૂષો કોઈપણ પ્રકારની સ્વાર્થશુદ્ધિ વિના માર્ગાનુસારીપણાથી ગુણોનો રાગ ધારે છે, તેવા પુરૂષોને ધન્યવાદ ઘટે છે. જે પુરૂષો શત્રુ થઈને માર માર કરતા આવેલા પુરૂષોના પણ છતા ગુણનો રાગ ધારે છે, પ્રાણીને શત્રુના પણ અવગુણો બોલતા નથી તેઓને સદાકાળ નમસ્કાર થાયો. જેની સાથે પ્રેમ હોય છે તેના ગુણોનો તેો રાગ થાય છે, પણ જેના ઉપર પ્રેમ ન હોય પ્રતિપક્ષી હોય તેના ગુણોનો રાગ થવો એ કાંઈ સામાન્ય વાત નથી. કોઈ પોતાની નિંદા કરવા મંડી જાય છે, ત્યારે આપણે તેના દોષો પ્રકાશીએ છીએ, સીડાઈએ છીએ તેનું છુટું કરવા બાકી રાખતા નથી. તેના ગુણો પણ અવગુણ રૂપે ભાસે છે, એમ વિચાર કરતાં સમજાશે. આ ઉપરથી કહેવાનું કે અવગુણીમાં પણ કોઈ ગુણ હોય વા શત્રુમાં પણ કોઈ ગુણ હોય તેો તેનો રાગ કરવો કંઈ સામાન્ય ગુણ કહેવાય નહીં, સદાકાળ ગુણાનુરાગ એક સરખો ધારણ કરવો જોઈએ, વિશેષ શું? ગુણાનુરાગમાં સર્વ સમાય છે તે જણાવે છે.

ગાથા.

કિં बहुणा भणिएणं, किंवा तविएण किंवा दाणेणं;

इकं गुणानुरायं, सिक्खह सुख्वाण कुलभवणं. ॥ ૪ ॥

ભાવાર્થ—ધણું ભણવાથી, ઉગ્ર તપ કરવાથી કે અતિ દાન દેવાથી કંઈ વળવાનું નથી. સર્વ સુખોનું સ્થાન એવા ગુણ અહુભણના વગેરેથી શું? નુરાગને શીખો, અર્થાત્ ગુણાનુરાગ ધારણ કરવાની ક્રમ એક ગુણાનુરાગ ધારણ કરવો યોગ્ય છે. ટેવ પાડો, અનેક વિદ્વાનો અભ્યાસ કર્યો હોય તેો પણ અભિમાન-નિંદાદિક દોષો જતા નથી. **વાદાય વિદ્યાધ્યયનં ચ મેડમ્ભૂત** ધત્યાદિ દોષોનો નાશ ગુણાનુરાગ વિના થતો નથી. વિદ્વાનો પરસ્પર એક બીજાની વિદ્વતાનું ખંડન કરે છે. એક વિદ્વાન પ્રોફેસર થઈને પણ ન્યાં ત્યાં દોષો ગ્રહણ કરવા પ્રયત્ન કરે છે. ગુણાનુરાગ વિનાનો વિદ્વાન પોતાની વડાઈ અને પરની હલકાઈ કરવા અનેક પ્રકારના

રોળ કરે છે, વિદ્વાન હોય અને ગુણાનુરાગી હોય તો દ્વધમાં સાકર ભળવા બરોબર છે. ગુણાનુરાગી વિદ્વાન દષ્ટિરાગમાં ફસાતો નથી તેથીજ તેવો વિદ્વાન વીતરાગના ગુણોને ગ્રહણ કરી શકે છે. કારણ કે તેને મહાઈ તે સાઈ લાગતું નથી પણ સાઈ તે મહાઈ એવું લાગે છે. ગુણાનુરાગી વિદ્વાન વીતરાગનાં વચનો સહ્ય જાણી શકે છે અને તેનો આદર કરી શકે છે. જૈનધર્મનાં અદ્ભૂત રહસ્યોને ગુણાનુરાગી વિદ્વાન સદા છે. બહુ તપશ્રય્યા કરનારાઓ પણ ગુણાનુરાગ વિના એક ખીજના ગુણ સાંખી શકતા નથી. ક્રોધાગ્નિમાં સંતપ્ત રહે છે, તપનું અશરણ ક્રોધ એ કહેવતની સિદ્ધિ ગુણાનુરાગ વિના થાય છે, જો ગુણાનુરાગ પ્રગટે છે તો તપશ્રય્યાનું ફળ બેસે છે. ક્રોધની શાંતિ થાય છે. સદ્ગુણની રચિ ધારણ કરનાર, પોતે સુખી થાય છે. તપશ્રય્યાની અનેક લબ્ધિ પ્રાપ્ત થવા છતાં પણ ખીજના ગુણ દેખવાથી ક્રોધને શ્રાપ આપી શકાતો નથી, ઉલટો ગુણાનુરાગથી તપશ્રય્યા ગુણ ખીલે છે.

ગુણાનુરાગ વિના દાનથી પણ અન્ય સદ્ગુણો પ્રાપ્ત થતા નથી. ગુણાનુરાગી દાનેશ્વરી લઘુતાને ધારણ કરે છે, ઇર્ષ્યા આદિ દોષોનો તે નાશ કરી શકે છે, જગતમાં દાનને આપતો છતો પણ દાની મનમાં મલકાતો નથી, ગુણાનુરાગથી દાન ગુણ પ્રતિદિન વૃદ્ધિ પામે છે, માટે ગુણાનુરાગની અસંત આવશ્યકતા છે.

જઈવિ ચરસિ તવ વિઝલં, પઢ્ઢસિ સુર્યંકરિસિ વિવિહકઢ્ઢાઈં;

ન ધરસિ ગુણાનુરાગં, પરેસુ તા નિપ્પલં સયલં. ॥ ૬ ॥

ભાવાર્થ—જો કે તું ભારે ઉત્તમ કરે અને શાસ્ત્રોભણે તથા અનેક

પ્રકારનાં કષ્ટો સહન કરે પણ તેથી તું અનેક સદ્-કર્તા ગુણાનુરાગ વિના ગુણોથી ઉચ્ચ થવાનો નથી, કારણ કે તું ગુણાનુરાગ ધર્મ કરણીની નિષ્ક્રિયા ધારણ કરતો નથી. પરના ઉપર ગુણાનુરાગ વિના અતાવે છે.

તપ, વિદ્યા અને ધર્મકષ્ટો પણ કંઈક આપતાં નથી, ગુણાનુરાગ વિના અન્યની તપ શક્તિપર ઇર્ષ્યા આવે છે, તેમજ અન્ય પુરૂષોએ શ્રુતજ્ઞાન મેળવ્યું હોય છે તોપણ તેપર રાગ થતો નથી. તેથી શ્રુતજ્ઞાનરૂપ ગુણ આત્મામાં પ્રગટ થતો નથી. વિવિધ પ્રકારના કષ્ટો પણ ગુણાનુરાગ વિના કર્મનો નાશ કરી શકતાં નથી, જ્યારે વસિષ્ઠ ઋષિપર વિશ્વામિત્રનો ગુણાનુરાગ પ્રગટ્યો ત્યારે વસિષ્ઠના સર્વ ગુણો વિશ્વામિત્ર દેખી શક્યા, એક તરફ ગુણાનુરાગ અને ખીજ તરફ બાહ્યતપ બંનેને તોળવામાં આવે તો પણ ગુણાનુરાગને પહોંચી શકે નહિ, માટે ગુણાનુરાગ ધારણ કરવો એજ દ્વિતશિક્ષા છે.

સોઝણ ગુણકરિસં, અન્નસસ કરેસિ મચ્છરં જહ્વિ;

તા નૂળં સંસારે, પરાહવં સહસિ સવ્વત્થ.

॥ ૬ ॥

ભાવાર્થ—પરના ગુણનો ઉત્કર્ષ શ્રવણ કરીને જો તું ઈર્ષ્યા ધારણ કરીશ તો તું સર્વત્ર પરાજય પામીશ, પરના ગુણો ગુણાનુરાગ વિના અધઃ- સાંભળી શા માટે અદેખાઈ કરવી જોઈએ; અદેખાઈ પતન થાય છે. કરવાથી તો ઉલટા આત્મામાં તેવા ગુણો પ્રગટી શકતા નથી. કૈરવોએ પાંડવોની અદેખાઈ કરવામાં કાંઈ બાકી રાખી નથી, પણ તેમના જેવા ગુણો તે પ્રાપ્ત કરી શક્યા નહિ. તેમજ શ્રીપાલ રાજાની અદેખાઈ પણ ધવલ શેઠે ઘણી કરી, તેથી ધવલ કંઈ સુખી થયો નહિ, ઉલટો મૃત્યુ પામ્યો. મહાત્માઓના ગુણની અદેખાઈ કરી કોણ પુરૂષો સુખી થાય છે અને થવાના છે; ઈર્ષ્યાળુ પુરૂષો સદાકાળ પારકાના ગુણો દેખી ચિત્તમાં બળ્યા કરે છે, તેને સુખે ઉંધ આવતી નથી. ઈર્ષ્યાળુ મનુષ્ય કદી ઉચ્ચ ગુણોનો ધારક બનતો નથી, ઉલટો તે દુર્ગુણોને ધારણ કરનાર બને છે. જ્ઞાની પુરૂષો એમ કહે છે કે પરના ગુણ સાંભળી ખુશ થાઓ, પરમાં અણુ જેટલો ગુણ હોય તેને પર્વત સમાન ગણીને તેની સ્તુતિ કરો એજ આ જગતની અંદર ઉચ્ચ થવાનું પગથીયું છે. મત્સરી પુરૂષ અધ્યાત્મ માર્ગ સન્મુખ થઈ શકતો નથી, કારણ તે બ્રાહ્મદષ્ટિથી દેખી શકે છે. અંતર દષ્ટિથી દેખતાં ઈર્ષ્યાદોષ રહેતો નથી, કારણ કે અંતરાત્મા પોતાના આત્મા સમાન અન્ય આત્માને ગણે છે. અંતરાત્મા, દોષ અને ગુણોનો યથાર્થ નિર્ણય કરી શકે છે, તેથી તે દોષમાં સપડાતો નથી; માટે ઈર્ષ્યા દોષ નાશ કરવા પ્રયત્ન કરવો જોઈએ, ખરેખર ઈર્ષ્યાદોષથી જીવો કષ્ટ પામ્યા પામે છે અને પામશે. ઈર્ષ્યાદોષના સદ્ભાવથી જીવો, પરાજય ભૂતકાળે પામ્યા, સાંપ્રતકાળમાં પામે છે, અને ભવિષ્યમાં પામશે.

ગુણવંતાળ નરાણં, ઈસામર તિમિર પૂરિઓ મ્મણસિ;

જહ્વિ કહ્વિ દોસલેસં, તા મમસિ મ્મવે અપારંમિ.

॥ ૭ ॥

ભાવાર્થ—અરે આત્મા. જો તું ગુણીજનોના લેશ માત્ર દોષને ઈર્ષ્યાથી કહીશ તો ખરેખર અપાર એવા સંસારમાં પરિભ્રમણ કરીશ. ઈર્ષ્યાથી અંધ બનેલા પુરૂષો ધ્રુવની પેઠે જ્યાંયાં સદ્ગુણરૂપ સૂર્યને દેખ્યા વિના પરિભ્રમણ કરે છે. સજ્જન પુરૂષોની અંદર સરસવ જેટલો દોષ હોય તો મેરૂ પર્વત જેટલો કહી બતાવે છે અને ઈર્ષ્યાળુઓ

ગુણીજનોના લેશ માત્ર પણ દોષ જોવા નહિ તે બતાવે છે.

અછતાં આળ પણુ ગુણીજનો પર મુકવા અચકાતા નથી, ગુણી પુરૂષોના ગુણુ દેખવાને ઈર્ષાગુણોની સહગુણુ દષ્ટિ અંધ થયેલી હોય છે. ધતુર ભક્ષકની પેઠે તેઓ ગુણોને પણુ વિપરીતપણુ દેખ્યા કરે છે, ઈર્ષાગુણો કાઠની પ્રશંસા સાંભળે છે તો તે ઉપર લક્ષ નહિ રાખતાં, સામા પુરૂષોની અંદર કયા દુર્ગુણો છે તેજ જ્ઞેવામાં ધ્યાન રાખ્યા કરે છે. સમકીર્તિશુવ પરના સહગુણો જ્ઞેવામાંજ દષ્ટિ રાખે છે, ત્યારે તેઓ (ઈર્ષાગુણો) પરના અવગુણો દેખવામાં દષ્ટિ રાખે છે. જેમ કાગડો ચાંદાં દેખે છે તેમ ઈર્ષાગુણુ પારકા અવગુણુ દેખે છે. ઈર્ષાગુણથી અંધ બનેલો પુરૂષ અનેક અવગુણોને ધારણુ કરતો છતો તથા અષ્ટ કર્મોની વર્ગણુને ત્રહણુ કરતો થકો ચોરાશીલાખ શુવયોનિમાં પરિભ્રમણુ કરે છે.

जं अग्भसेई जीवो, गुणं च दोषं च इत्थ जम्मंसि;

तं परलोए पावइ, अभ्भासेणं पुणो तेणं.

॥ ૮ ॥

ભાવાર્થ—આત્મા આ ભવમાં ગુણુ કે દોષ એ જેમાંથી જ્ઞેનો અભ્યાસ કરી શકે છે તે પરલોકમાં પામે છે, જે ગુણુ કે દોષ એ જેમાંથી જ્ઞેનો અભ્યાસ થાય છે તે પરભવમાં પમાય છે. આ ભવમાં સહગુણોનો વિશેષ અભ્યાસ કરવામાં આવે છે તો પરભવમાં વિશેષતઃસહગુણો ખીલી શકે છે અને દોષોને વિશેષતઃસેવવામાં આવે છે તો પરભવમાં દોષોજ પ્રગટે છે, જે પ્રકારના ગુણુનો અભ્યાસ કરવામાં આવે છે તે પ્રકારનો ગુણુ પ્રકટી શકે છે. ધારો કે એક મનુષ્ય આ ભવમાં ધૈર્ય અને વિનય એ બે ગુણુનો વિશેષ અભ્યાસ કરતો હોય અને કંભુસાઈ દોષને સેવતો હોય છે તો પરભવમાં અવતાર લેતાં તેનામાં ધૈર્ય અને વિનય ગુણુ પ્રગટે છે, પણ કંભુસાઈ હૃદયમાં આવે છે. કાઈ મનુષ્ય આ ભવમાં દયાવંત હોય અને લોભદોષનું વિશેષતઃ સેવન કરતો હોય છે તો પરભવમાં દયાવંત થાય છે, પણ લોભી વિશેષ દેખવામાં આવે છે. કાઈ આ ભવમાં પરોપકારી વિશેષતઃ હોય પણ મૈથુનની ઇચ્છા વિશેષ હોય છે તો પરભવમાં અવતાર પામતાં પરોપકારનો ગુણુ સ્વભાવે ખીલે છે, પણ કામની ઇચ્છાથી તે કામી અસંત ગણાય છે. આ ભવમાં જ્ઞે ચારિત્ર પાળવાનો વિશેષ અભ્યાસ હોય, ચારિત્ર ઉપર વિશેષ રાગ હોય છે. તો પરભવમાં તે પુરૂષને ચારિત્ર ત્વરિત પ્રાપ્ત થાય છે, કાઈ મનુષ્યને આ ભવમાં સાધુ થવાનો વિશેષ ગુણુનુરાગ હોય છે તો પરભવમાં સાધુ થવાની તીવ્રેચ્છા ધરાવે છે અને તે સાધુ થઈ શકે છે. જ્ઞે આ ભવમાં સમ્યક્ત્વધર્મ ઉપર વિશે-

પતઃ ગુણાનુરાગ હોય છે તો પરભવમાં તહેને સમ્યક્ત્વગુણુ વિશેષતઃ પ્રાપ્ત થાય છે, જો આ ભવમાં જન સાધુ ઉપર અરુચિ થાય છે તો પરભવમાં સાધુ ઉપર અરુચિ ઉત્પન્ન થાય છે. જો આ ભવમાં દેવની પ્રતિમા ઉપર દ્વેષ થાય છે, તો પરભવમાં દ્વેષના અભ્યાસથી પ્રતિમા [મૂર્તિ] ઉપર દ્વેષ થાય છે. પ્રતિમાનું ખંડન કરવાની યુદ્ધિ ઉત્પન્ન થાય છે. આ ભવમાં અનેક પ્રકારના મનુષ્યોમાં ભિન્ન ભિન્ન ગુણો દેખવામાં આવે છે, તેનું કારણ તેઓએ પૂર્વ ભવોમાં તે તે સદ્ગુણોનો વિશેષતઃ અનુરાગ કરી તે તે ગુણોને સેવેલા હોવા જોઈએ. આ ઉપરથી સિદ્ધ થાય છે કે ભવ્યાત્માઓએ સદ્ગુણોનો વિશેષતઃ રાગ કરવો જોઈએ. દેવ, ગુરૂ, ધર્મ, જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર, ધ્યાન, સમાધિ આદિગુણો ઉપર તીવ્ર ગુણાનુરાગ કરવો કે જેથી પરભવમાં તે ગુણો વિશેષતઃ ખીલી શકે. અંતે સંપૂર્ણપણે ખીલીતાં પરમાત્મપદ પ્રાપ્ત થાય.

જો જંપડ પરદોસે, ગુણસયભરિઓવિ મચ્છર ભરેણં;

સો વિજસાણ મસારો, પલાલ પુંજવ્વ પડિમાઈ. ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ—સેંકડો ગુણથી ભરેલો એવો પણ કાંઈ મનુષ્ય ઈર્ષ્યાભરથી પારકાના દોષો ઓલતો તે આટલો બધો ઉચ્ચ ગુણી પણ પરદોષ વદતાં છતાં નિર્મોલ્ય ગણાય છે. છતાં પણ પંડિત ગુણી પુરૂષોમાં અસાર પલાલપુંજની પેઠે શોભે છે.

આ ઉપરથી સિદ્ધ થાય છે કે પરની અંદર છતાં વા અછતાદોષોને ઓલવાથી હલકાઈ પ્રાપ્ત થાય છે, પણ કંઈ આત્મલાભ થતો નથી. જ્ઞાન પુરૂષો કહે છે કે પોતે લાખો ગુણથી ભર્યો હોય, તોપણ જો પારકાના દોષ ઓલવાની ટેવ ન ગઈ તો તે સર્પની પેઠે ભયંકર લાગે છે, પલાલપુંજની પેઠે અસાર લાગે છે. મનુષ્ય સર્વ અંગે સુંદર હોય પણ જો નાકે ચાહું હોય છે તો તે ખરાય લાગે છે. તેવીજ રીતે ગમે તેવો જ્ઞાની હોય, પ્રતિષ્ઠિત હોય, તોપણ પરના દોષ ઓલવાથી ખરાય લાગે છે. એ એમ માને છે કે હું સાઈં કંઈ છું, પણ તેથી તે પોતાનું અને પરનું અહિત કરે છે, કારણ કે અવગુણુ ઓલવાથી પોતાનું તો પ્રલક્ષ અહિત થાય છે તેવીજ રીતે અન્ય પુરૂષો તેની કહેલી વાત સાંભળીને અરુચિરાળા બને છે. તેથી તેઓ ગુણોને પણ લેઈ શકતા નથી. એક સરોવરમાં પેઠેલો પાડો, પાણી હોઈની નાખે છે તેથી પોતે પણ નિર્મળ જળ પી શકતો નથી અને અન્ય પશુઓને પણ જળ પીતાં વિદ્ધ કરે છે, તેથી પાડો ગાંડો ગણાય છે તેવી

રીતે જ નામના મનુષ્યમાં પચ્ચીશ ગુણ છે અને એક દોષ છે. ક નામનો પુરૂષ જ નામના પચ્ચીશ ગુણો સામું જોતો નથી અને એક દોષ દેખી જગતમાં જ્યાં ત્યાં નિંદા કરતો ફરે છે, તેથી પરિણામ એ આવે છે કે તે જની સાથે વેર ઝેર બાધે છે. જનો દોષ દૂર કરી શકતો નથી, પચ્ચીશ ગુણ લેઈ શકતો નથી અને અન્ય પુરૂષોને પચ્ચીશગુણ લેવામાં વિદ્ધ નાંખે છે, માટે તે વિદ્ધ સંતોષી લેખાય છે. ક એમ ધારે છે કે રખેને કાઈ જનો રાગી અને ? માટે તે એક દોષને ઉધાડે છે; પણ જના પચ્ચીશ ગુણોથી સર્વ મનુષ્યો એક દોષ છતાં પણ આકર્ષાય એમાં આશ્ચર્ય નથી. કની ધારેલી ધારણા નિષ્ફળ જાય છે અને લોકમાં તે નિંદક ગણાય છે, માટે આ ઉપરથી સિદ્ધ થાય છે કે ગુણી પુરૂષ પણ અન્યના અવગુણ બોલતો ખરાય લાગે છે તો દુર્ગુણીનું તો શું કહેવું; તે સમ્યો સમજી શકશે.

જો પરદોસે ગિવ્હઈ, સંતાસંતેવિ દુઠ્ઠભાવેણં;

સો અપ્પાણં બંધઈ, પાવેણ નિરત્થપગાવિ.

॥ ૧૦ ॥

ભાવાર્થ—દુષ્ટભાવથી જે આત્મા, પરના છતા વા નહિ છતા દોષોને

અહણુ કરે છે તે પાપ વડે પોતાના આત્માને નિરર્થક દુષ્ટભાવથી છતા વા અ અંધનમાં નાંખે છે. પરમાં દોષ હોય તો પણ કહે- છતા દોષો અહણુ કરવા વાની કંઈ પણ જરૂર નથી. ધારો કે જ નામના છતાં પાપાત્મા અને છે. પુરૂષમાં પંચ મહાવ્રતમાંના ચાર છે અને એક વ્રત નથી. અર્થાત્ તે વ્યભિચારી છે. જ નામનો પુરૂષ તે જાણે છે અને આખા શહેરમાં તેની ફજોતી કરવા જ્યાં ત્યાં અકબકાટ કરે છે. આથી તે પાપ કર્મથી જ નામનો પુરૂષ અંધાય છે, પણ કંઈ તે કર્મથી છુટતો નથી; ત્યારે નાહક તેણે નિંદા કરી એમ સિદ્ધ થયું. જ નામના પુરૂષના નિંદાના બોલથી તે લોકોમાં નિંદક ગણાય છે. તેને જની સાથે વૈર થાય છે. જ નામનો પુરૂષ તો દોષી હતો અને વાટે જતાં કલ્પો વહોરવાની પેઠે તે કલેશમાં ઉતરતાં રાજદ્રોષથી લેખાય છે અને તેનું અધઃપતન થાય છે. નિંદાના શબ્દો બોલવાથી જ સુધરતો પણ નથી, ઉલટો બગડે છે. સુધારવાની રીતિ તો એ છે કે તહેની આગળ તેવા ગુણોનું વર્ણન કરવું. ખાનગીમાં તહેને બોધ કરવો, બોધથી તેનો આત્મા સુધરે છે. એવું જાણી જ્ઞાઓએ અને પુરૂષોએ પારકી નિંદા કરવાની ટેવ વારવી. નિંદક દોષોને બોલે પોતે પાપ કર્મથી અંધાય છે અને પરને પણ પાપ કર્મમાં સાહાયી થાય છે.

તં નિયમા મુત્તવ્વં, જત્તો ઉપજ્જણ કસાયમ્મી;

તં વથ્થું ધારિજ્જા, જેણોવસમો કસાયણં.

॥ ૧૧ ॥

ભાવાર્થ—જેથી કષાયરૂપ અગ્નિ ઉત્પન્ન થાય તેવું કાર્ય અવશ્ય

કષાયાગ્નિના હેતુઓનો ત્યાગ બતાવે છે.

લાગવું જોઈએ, અને જેથી કષાયો દયાઈ જાય તેવું

કરવું જોઈએ ક્રોધ, માન, માયા, લોભ, ધૃત્વી, કામ

વગેરે કષાયોનો ઉત્પાત થાય એવા હેતુઓનો ત્યાગ

કરવો જોઈએ. પોતાને કષાયો ઉત્પન્ન થાય અને પરશ્રવોને કષાયો ઉત્પન્ન

કરાવે એવી નિંદા વગેરે દોષોનો ત્યાગ કરવો જોઈએ, ગુણાનુરાગથી કષાયો

ટળે છે. અર્થાત્ તેઓનું પ્રશસ્ત્યપણે રૂપાંતર થાય છે. માટે જે જે હેતુ-

ઓથી કષાયો ટળે તે તે હેતુઓ આદરવા જોઈએ. સમતાને આદરવાથી

કષાયોનો નાશ થાય છે. રાગમાં પણ નહિ પણ પડવું તેમ દ્વેષમાં પણ નહિ,

આવી દશાને સમતા કહેવામાં આવે છે. આ દશા ઉચ્ચ છે અને તેના

પહેલાંની ગુણાનુરાગની દશા છે. ગુણાનુરાગથી નિંદા-ચાડી વગેરે અનેક

દોષો નાશ પામે છે, તેથી કષાયો પણ મંદ પડે છે. જ્ઞાની પુરૂષો કહે છે

કે ગુણાનુરાગ ધારણ કરવાથી કષાય કેવી રીતે શાંત થાય તે તમારા અનુ-

ભવમાં આવશે. કષાયાગ્નિને ક્ષમા જલથી શાંત કરવી. પરના અવગુણ ન

ખોલવાથી પરને પણ પોતાના નિમિત્તથી કષાયરૂપ અગ્નિ ઉત્પન્ન થતી નથી.

ગુણાનુરાગનું એ ફળ છે.

જઈ ઇચ્છઈ ગુરુપત્તં, તિહુયણ મજ્જંમિ અપ્પણો નિયમા;

તા સવ્વપયત્તેણં, પરદોસવિવજ્જણં કુણહ.

॥ ૧૨ ॥

ભાવાર્થ—જે ત્રણ ભુવનમાં હે આત્મનું તહારે ગુરુ એવું પરમાત્મપદ

કર્તા, સર્વ પ્રયત્નથી નિંદા છાડી દેવાનું બતાવે છે.

પ્રાપ્ત કરવાની ઇચ્છા હોય તો સર્વ પ્રકારના ઉદ્ધમથી

પારકા દોષ જોવાના તથા ખોલવાના છોડી દે, પરના

દોષો જોવાની તથા ખોલવાની ન્યાં સુધી ઇચ્છા છે,

લાં સુધી માર્ગાનુસારિનાં લક્ષણો પણ પ્રાપ્ત થતાં નથી. તો સમ્યક્ત્વની

શી વાત ? સમ્યક્ત્વવંત આત્મા પોતાના દોષો જુએ છે અને તેનો નાશ

કરવા પ્રયત્ન કરે છે. લાખો વા કરોડો ઉપાય કરીને પણ પારકા દોષ

ખોલવાની ટેવ ત્યાગવી જોઈએ, પારકા દોષ ખોલવાની ટેવ વાર્યા વિના

ઉત્તમ થઈ શકાતું નથી. પુરૂષના ધર્મો તરફ જોતાં પણ એમ જણાય છે

કે પારકા દોષો ખોલવા એ પુરૂષને જાણે નહિ, માટે પ્રાણીને પણ પરના

દોષો ખોલવા નહિ.

चउहा पसंसणिज्जा, पुरिसा सव्वुत्तमुत्तमा लोए;
 उत्तम उत्तम उत्तम, मज्झिम भावाय सव्वेसि. ॥ १३ ॥
 जे अहम अहम अहमा, गुहकम्मा धम्म वज्जिया पुरिसा;
 ते विय न निंदणिज्जा, किंतु दया तेसु कायव्वा. ॥ १४ ॥

ભાવાર્થ—ચાર પ્રકારના મનુષ્યો પ્રશંસવા યોગ્ય છે, સર્વોત્તમોત્તમ,

ભારે કર્મી જીવોની નિંદા કરવી નહિ તેો અન્યની તો ક્રમ કરાય તે પુરુષોના ભેદોદ્ધારા જણાવે છે. ઉત્તમોત્તમ, ઉત્તમ અને મધ્યમ. આ ચાર ભેદવાળા મનુષ્યોની તો સદાકાળ સ્તુતિ કરવી જોઈએ. તેઓના ગુણોનું અનુકરણ કરવા ઉદ્ધમ કરવો, તેઓના ગુણોમાં ચિત્તવૃત્તિ પરોવવી જોઈએ. ચાર પ્રકારના પુરુષોનું ધ્યાન ધરતાં આત્મા ઉચ્ચ થતો જાય છે અને નીચ ઠોપોથી વિમુક્ત થાય છે. અધમ અને અધમાધમ એ બે તો ધર્મથી હીન અને ભારે કર્મી જીવો હોય છે, આવા ભારે કર્મી જીવોની પણ નિંદા કરવી નહિ. પરંતુ તેઓ ઉપર કષ્ટણા શુદ્ધિ ધારવી જોઈએ.

અધમ અને અધમાધમ જીવોનાં આચરણ ખરાબ હોય છે, તેઓની સંગતિ હિતાવહ નથી, તોપણ તેઓની નિંદા ન કરવી જોઈએ. કેટલાક એમ કહેશે કે તેઓને લોકમાં હલકા પાડવા નિંદા કરવી જોઈએ. આના ઉત્તરમાં કહેવાનું કે—તણ કાળમાં હલકા પાડવાથી કોઈ સુધર્યો નથી અને સુધરવાનો નથી. વૈદ્યો વા દાકતરો જો એમ વિચાર કરે કે આપણે રોગીઓને હલકા પાડવા તેઓની નિંદા કરવી જોઈએ, કે જેથી ફરીથી રોગોમાં ફસાય નહીં. શું આમ કરવાથી રોગીઓ રોગથી મુક્ત થવાના ? ના કહી નહીં. ઉલટું રોગીઓની સંખ્યામાં વધારો થવાનો. તેવીજ રીતે મનુષ્યો એમ વિચારે કે દોષીઓની આપણે જગજગહર નિંદા કરીશું એટલે દોષીઓ દોષથી રહિત થવાના પણ આમ કરવાથી પેલા દાકતરોની પેઠે થવાનું અને દોષીઓના દોષ દૂર થઈ શકશે નહિ. દાકતર વા વૈદ્યોની ફરજ છે કે રોગ અને રોગના હેતુઓ જે અટકાવી રોગીઓની પ્રેમ ભાવથી સારવાર કરવી, રોગીઓને આશ્વાસના આપવી, રોગીઓને ગમે તે રીતે નિરોગી કરવા પ્રયત્ન કરવો જોઈએ, એજ દાકતરોની ફરજ છે. દાકતરોમાં રોગ મટાડવાની શક્તિ હશે તો રોગીઓ આપણ કરતા કરતા તેઓની પાસે આવવાના અને પોતાની સર્વ હકીકત કહેવાના. દવા પણ કરવાના અને પથ્ય પણ પાળવાના, અંતે નિરોગી પણ થશે. તેવીજ રીતે દોષીઓ પણ

અમે દોષી છીએ એમ જાણે છે, પણ તેઓની નિંદા કરે છે, તેની પાસે તો તે જતા નથી, ઉલટા તેનું પણ યુરૂ કરવા પ્રયત્ન કરે છે. ઠેડને અડનારો ઢાઢાણુ પણ અભડાય તેમ દોષીઓના દોષ ઓલનારા પણ તે તે દોષોના પ્રસંગે સપાટામાં આવી જાય છે. દોષીઓની નિંદા કરનારાઓએ સમજવું કે અન્યની નિંદાનાં બલુગાં ધુકવાથી ભંગીપણું પ્રાપ્ત થવાનું, અને દોષીઓને નિંદોષ કરી શકવાના નથી. તમારામાં નિંદા કરવાનો દોષ કાઢી નાંખો, તમે નિંદા કોઈની પ્રાણુંતે પણ નહીં કરો. એવી ઉત્કૃષ્ટ દશામાં રહેશે ત્યારે દોષીઓ પણ તમારૂં વર્તન, શુદ્ધ પ્રેમવાણું જોઈ તમે ઉપદેશ નહિ આપો તોપણ પોતાનું વર્તન સુધારવાના પ્રયત્ન કરશે, અને તેના ઉપાયો તમને પુછશે. પોતાના સર્વ દોષોની હકીકત તમને કહેશે. તેઓ દોષથી મુક્ત થશે. એમ ખાત્રી રાખશો. ગંગાના જળે ગંદકીવાળા જળની નિંદા ન કરવી જોઈએ પણ મલીન જળને પોતાનામાં ગંગાનું જળ ભેળવશે એટલે મલીન જળ પણ નિર્મળ બની જશે, કોઈના પણ દોષોની નિંદા ન વદનારા તીર્થકરો આદિ ઉત્તમ પુરૂષો છે, તેઓની સંગતથી હજારો જીવો દોષ મુક્ત થાય છે. દોષ ઓલનારાઓને ભલામણુ કે તમે પણ તીર્થકરના જેવી યોગ્યતા મેળવો તો તુર્ત હજારો લાખો દોષીઓને તમે નિંદોષી બનાવી શકશો. પણ હે નિંદકો! તમે પોતાનામાં રહેલા મેરૂપવંત જોઈલા મોટા દોષો જોતા નથી, કોઈની આગળ કહેતા નથી, રખેને કોઈ જાણે તો પ્રાણુ જાય એમ વિચારો છો અને અન્યના દોષો જોવા તથા કહેવા મંડી જાઓ છો, વિચારો! આ તમારી કેવી અધમતા? માટે યોગ્યતા પ્રાપ્ત કરો, ગંભીર બનો, અધમ અને અધમાધમ મનુષ્યોની પણ નિંદા કરવાનું કર્મ છોડી દો:—

પદ્મં ગુઢમહ જુવ્વણં, વંત્રીણં મુરહિસાર દેહાણં;

જુવૈણં મજ્જગઓ, સવ્વુત્તમ રૂપવંતીણં.

॥ ૧૫ ॥

આજમ્મ બંધયારી, મળવયકાણ્હિં જો ધરૈ સીલં;

સવ્વુત્તમુત્તમો પુણ, સો પુરિસો સવ્વ નમણિજ્જો.

॥ ૧૬ ॥

एवं विह जुवङ्गओ, जो रागीहुज्ज कहवि इग समयं;

बीय समयंमि निंदइ, तं पावं सव्वभावेणं.

॥ ૧૭ ॥

जम्मंमि तम्मि न पुणो, हविज्ज रागो मणंमि जस्स कया;

सोहोई उत्तमुत्तम, रूवो पुरिसो महासत्तो.

॥ ૧૮ ॥

પિચ્છઈ જુવઈ રૂવં, મળસા ચિંતેઈ અહવ લ્ખમેગં;
જો ના મરઈ અકજ્જં, પથ્થિજ્જંતો વિ ઈત્થીહિ. ॥ ૧૯ ॥

સાહુવા સઢ્ઢોવા, સદાર સંતોસ સાયરો હુજ્જા;
સો ઉત્તમો મણુસ્સો, નાયવ્વો થોવ સંસારો. ॥ ૨૦ ॥

પુરિ સથ્થેસુ પવટ્ટઈ, જો પુરિસો ધમ્મઅત્થ પમુહેસુ;
અન્નુભમવાવાહં, મજ્જિમરુવો હવઈ ઇસો. ॥ ૨૧ ॥

ભાવાર્થ—જેઓના અંગોઅંગમાં યૌવન તનથન નાચી રહ્યું છે, અને સુગંધથી અંગ બહેકી રહ્યું છે, અને અત્યંત કર્તા-સર્વોત્તમ આદિનાં લક્ષણ કહે છે. ૩૫વંતી સ્ત્રીઓમાં વસ્થા છતાં જે બ્રહ્મચર્ય પાળી શીલવંત રહેા છે, તે સર્વોત્તમ ઉત્તમ જાણવેા; તે પુરૂષ સદાવંદનીય છે.

૩૫વંતી યુવાન સ્ત્રીઓની સાથે સંગત થતાં જે કદાચ મનમાં ક્ષણુભર ડગ્યો, પણ અકાર્યમાં જંપલાતાં પહેલાં વૈરાગ્યથી મનને પાછું ખેંચી લે અને અકાર્યનો પશ્ચાતાપ કરે, આત્મભાવથી ખરેખરી રીતે અંતરમાં પશ્ચાતાપ કરે, અને ફરીથી તે જન્મમાં સ્ત્રીઓ પ્રતિ રાગભાવ ન થાય, વૈરાગ્ય ભાવમાં વર્તે તે ઉત્તમોત્તમ જાળવંત પુરૂષ જાણવેા. ૩૫વંતી યૌવનવસ્થાવાળી સ્ત્રીની ક્ષણુવાર ઈચ્છા કરે, ભોગવવાની અભિલાષા કરે, સ્ત્રીઓએ પ્રાર્થના કરાયેલો પણ અકાર્યમાં પ્રવૃત્તિ કરે નહિ. સાધુ હોય તો સાધુ તરીકેનું સ્વકીય બ્રહ્મચર્ય સાચવે, શ્રાવક હોય તો શ્રાવક તરીકેનું સ્વકીય બ્રહ્મચર્ય વ્રત સાચવે, તે સાધુ તથા શ્રાવકને ઉત્તમ પુરૂષ જાણવા.

ધર્મ અર્થે અને કામને પરસ્પર હાનિ ન થાય, તેવી રીતે જે વર્તે તે મધ્યમ પુરૂષ ગણાય છે. સ્ત્રીઓનું તે પ્રમાણે સમજ લેવાય.

एएसिं पुरिसाणं, जइगुणगहणं करेसि बहुमाणं;
तो आसन्नसिक्खसुहो, होसि तुमं नथिय संदेहो. ॥ २२ ॥

ભાવાર્થ—જે આર પ્રકારના મનુષ્યોનું બહુમાન કરીશ, તેમજ તેઓના ગુણોનું ગ્રહણ કરીશતો હે આત્મન! અદ્ય-પૂર્વેક્ત પુરૂષોના બહુ માનથી થતાં કળ. કાળમાં તું મોક્ષનાં સુખનો ભોક્તા બનીશ, એમાં સંદેહ નથી. બ્રહ્મચર્ય વ્રતનું દૃષ્ટાંત આપી પુરૂષોનું વર્ણન કર્યું, તેથી ઉપલક્ષણદ્વારા અન્ય વ્રતો અને ક્ષમાદિ અન્ય

ગુણોનું પણ અહણ કરવું, તથા તેઓના ગુણોનું બહુ માન કરવું. અહો જગતમાં સાધુઓ તથા સાધ્વીઓને ધન્ય છે કે જે પરોપકારને માટે જીવનને ગાળે છે. શ્રાવક અને શ્રાવીકાઓ ગુણુતુરાગથી એમ ચિંતવે કે અહો આપણે છકાયતો કુટો કરીએ છીએ, આરંભ કરીએ છીએ. માટે આપણાથી સાધુ અને સાધ્વીઓ અનંતગુણુ ઉચ્ચ છે, આત્મભોગ આપીને ગૃહસ્થોને ઉપદેશ આપે છે, દુઃખ વેડીને પણ ગામો ગામ વિહાર કરે છે કંઈનાયુદ્ધિથી ગૃહસ્થોને સાધુ વ્રતો અર્પે છે, પુસ્તકો લખાવી સુધારે છે ગામોગામ ધર્મનું વર્ણન કરે છે. જ્ઞાન અર્પી અજ્ઞાનનો નાશ કરે છે. સાધુ અને સાધ્વીઓનાં બાહ્યવ્રતો પણ એવાં છે કે તે સ્વપર હિતસાધક છે. તે વ્રતોનું મહારામાં કંઈ ઠેકાણું નથી. સાધુ અને સાધ્વીની નિંદા કરવાથી ખરેખર પરભવમાં સાધુપણું પ્રાપ્ત થનાર નથી; ઉચ્ચ દયાદિ ગુણો મળનાર નથી. એમ સમજીને શ્રાવક અને શ્રાવીકાઓ નિંદા કરવાની ટેવ દૂર કરે છે. નિંદા દોષને વારનાર મુક્તિ પામે એમાં સંદેહ નથી.

પાસથ્યાઇસુ અહુણા, સંજમસિદિલેસુ મુક્કજોગેસુ;

નોગરિહા કાયવ્વા, નેવ પસંસા સહામજ્જે.

॥ ૨૩ ॥

ભાવાર્થ—હાલમાં ચારિત્ર યોગ પાળવામાં શિથિલ થઈ ગયેલાઓની

પણુ સભામાં નિંદા વા પ્રશંસા કરવી યોગ્ય નથી.
કર્તા-પાસથ્યાદિકની પણ તાત્પર્યાર્થ કે તેવાઓના સંબંધમાં માધ્યસ્થ ભાવ નિંદાનો ત્યાગ બતાવે છે. ધારણુ કરવો, જેઓએ ચઢતે ભાવે ચારિત્ર લીધું

હોય પણુ કર્મના ઉદયથી પાછા પડી ગયા હોય, પંચમહાવ્રતમાં દોષ લગાડયા હોય, બ્રહ્મચર્યનો ભંગ કર્યો હોય, જીવું બોલતા હોય, આત્મસમાધિમાં ન રહેતા હોય, રાગદ્વેષ કરતા હોય, તેવાઓની પણુ પ્રાણુતે ઉત્તમ ચારિત્ર ધારકોએ તથા ભક્ત વા પંડિતનામ ધરાવનારાઓએ નિંદા કરવી નહિ. ચારિત્રમાં ચડતા અને પડતા પરિણામ ધણી વખત થયા કરે છે. જે ચડે છે તેજ પડે છે, અને જે પડે છે, તેજ ચડે છે. કેટલાક સાધુનાં વ્રતો લેવા કે પાળવા સમર્થ નથી, પોતે સાધુ થતા નથી, સાધુ થાય તેને અટકાવે છે, છતાં ગમે તે સાધુના દોષો બોલવા મંડી જાય છે અને ન્યારે કોઈ સાધુ તહેને (નિંદક શ્રાવકને) કપકા આપે સારે કહે કે અમારે શું છે ? અમે તો છૂટા છીએ, અમે તો વૈશ્યાના ઘેર પણુ જઈએ, તમે માયું મુંડાવ્યું છે માટે તમને નિંદીશું. ત્યારે સાધુ મહારાજ તેને કહે છે કે હે શ્રાવક નામધારક, ત્યારે પણુ શ્રાવકનાં ગુણો

પ્રમાણે વર્તવું જોઈએ. શ્રાવકના એકવીશ ગુણોમાંથી અને શ્રાવકના પ્યાર ત્રતોમાંથી તમારામાં કેટલાં છે ? તમારામાં કેટલા દોષ છે ? એનો વિચાર કરો. એ કે નહિ ? ત્યારે શ્રાવક કહે છે કે ઘોળે લુગડે ડાઘ હોય. અમારે તહેમાંનું કંઈ નથી. ત્યારે સાધુ મહારાજ કહેશે કે ત્હને અમને કહેવાનો કંઈ અધિકાર નથી, ત્હને કાણુ કહેવા આવ્યું છે? ત્હારા ધેર આવીએ ત્યારે વહેરાવીશ નહિ, ખોલ ત્હારે મ્હારે કંઈ સંબંધ છે ? જ ત્હારે થાય તે કરી નાખ, અમારે હવે ક્યાં દીકરી દીવો લેવો દેવો છે. દેવગુરની નિંદા કરે તે સાતમી નરકે જાય. ગુરની નિંદા કરતાં ડૂળાનો ક્ષય થઈ જાય છે, અનુભવી જોજો. આ પ્રમાણે નિંદા કરવાથી ચર્ચા ઉત્પન્ન થાય છે. શિથિલસાધુઓને પણ ખાનગીમાં સમજાવી સુધારવા, પણ નિંદા તો કરવી નહિ, પણ પંખીઓને પણ પાંજરાપોળોમાં રાખી તેમનું હિત કરીએ છીએ, ત્યારે ઉત્તમ પણ શિથિલ એવા સાધુઓની નિંદા કરવી તે યોગ્ય નથી. તેમ તેઓની પ્રશંસા પણ કરવી યોગ્ય નથી તેવા ઉપર માધ્યસ્થતા રાખવી.

કાઝળ તેસુ કરુણં, જડ મજ્જા તો પયાસણ મગ્ગં;

અહ રુસડ તો નિયમા, ન તેસિ દોસં પયાસેડ.

॥ ૨૪ ॥

ભાવાર્થ—પાસથાદિક પર કરુણા કરીને જો તેઓ માને એમ

લાગતું હોય તો સત્યમાર્ગ પ્રકાશવો, તેઓ ગુરસો કરે
કર્તા કહે છે કે તેઓને મા- એમ લાગતું હોય તો ગુણુનુરાગીઓએ તેના દોષો
ર્ગ બતાવવો પણ નિંદવા પ્રકાશવા નહિ. મહાત્માઓ ઉપદેશો છે કે દોષીઓને
નહિ. ઉપદેશ હિતકર લાગશે, એમ જણાય તો ઉપદેશ આપવો.

જાહેર ઉપદેશ કરતાં ખાનગી ઉપદેશથી દોષીઓ (પાસથા) વગેરે વિશેષતઃ
સુધરે છે. દોષીઓ ઉલટા ઉપદેશ દેનારને મારવા આવે, ત્હના દોષો પ્રકાશે
એવા અણીના મામલામાં પણ દોષીઓના દોષો પ્રકાશ કરવાનો વિચાર માત્ર
પણુ કરવો યોગ્ય નથી, કારણુ કે એમ દોષ પ્રકાશવાનો વિચાર માત્ર પણ
નહીં કરવાથી હૃદય શાંત રહે છે, અંતે આપણુ ઉત્તમ સદ્ગુણો અને માધ્યસ્થ
દૃષ્ટિ જોઈને પેલા દોષીને કંઈક અસર થાય છે. દોષોથી આ સંસાર ભર્યો
છે. દોષોને જોવા જતાં પાર આવવાનો નથી. જ્યાં લાં દોષોનો પ્રકાશ કરનારા
કરોડો માણુસથી પણ એક દોષીને નિર્દોષ કરી શકાતો નથી અને એક કે
જે પ્રાણુતે પણ કોઈના છતાં (વિષ્ણુમાન) દોષોને ખોલતો નથી. ઉલટો
ગુણુનુરાગ ધારણુ કરે છે તેવો એક માણુસ બોલ્યા વિના પણ તેના

ગુણોથી કરોડો મનુષ્યોને અસર કરી દોષોથી મુક્ત કરે છે. અહો! આ કેટલો બધો ચમત્કાર! એક ન્હાના બાળકના મુખપર કાળો અધો પડ્યો હોય છે તેને કહીએ કે છોકરા ત્હારું મુખ કાળું છે ત્યારે તે ખીજવાશે અને ઉલટો કહેશે કે ત્હારું મુખ કાળું છે. છોકરાને પણ આવી શિક્ષા કડવી લાગે છે, અને સામે દોષ દેવા ખોલે છે, પણ જો તે છોકરાને દર્પણ આપીએ તો પોતાની મેળે મુખપર લાગેલો અધ ખરાબ લાગવાથી કાઢી નાંખશે. આ દૃષ્ટાંત ખરાબર મનન કરવા લાયક છે. મનુષ્યોના દોષ કાઢવાને માટે કદી જાત ટીકાથી ઉપદેશ આપવો નહિ. કિંતુ દર્પણની પેઠે તેને સત્સમાગમ, જ્ઞાનોપદેશ, આત્મજ્ઞાન વગેરેનો ઉપદેશ આપવો. દોષો જાણે કે ખાસ આ મ્હનેજ કહે છે, મારી નિંદાજ કરે છે, એમ લાગે તેવી રીતે ઉપદેશ આપવો નહિ; યોગ્ય ઉપદેશ આપવો અન્યથા મૌન રહેવું.

સંપદ્ દૂસમ સમણ, દીસદ્ થોવોવિ જસસ ધમ્મગુણો;

બહુમાણો કાયવ્વો, તસસ સયા ધમ્મબુદ્ધીણ.

॥ ૨૫ ॥

ભાવાર્થ—પંચમઆરામાં (કલિકાલમાં) વર્તમાન સમયમાં જે પુરૂ-

કલિકાલમાં અલ્પ પણ
ધર્મગુણનું બહુ માન કરવું
એમ કતી કહે છે.

પમાં અલ્પ પણ ધર્મગુણ દેખાય તેનું હમેશ ધર્મ-
બુદ્ધિથી બહુમાન કરવું, કારણ કે અલ્પપણુ ધર્મગુ-
ણનું બહુમાન પોતાના આત્માને ઉચ્ચ કરે છે. વર્તમાન
સમયમાં ગમે તેવા ધર્મી હોય તોપણ અલ્પ કર્મના
ઉદયમાં તે છે તેથી દોષિતો ગણાવાનો—કર્મ દોષ વિના નિર્મળ ગુણવંત કોઈ સાધુ
પણ મળી શકવાના નથી, ત્યારે કેમ કરવું? તેના ઉત્તરમાં કહેવાનું કે ગુણ દૃષ્ટિથી
ગુણો જોવા, ગુણો લેવા અને દોષો તરફ લક્ષ્ય આપવું નહિ. ગુણાનુરાગ કદી
મૂકવો નહિ. એજ આ કાળમાં તરવાનો પ્રથમાવસ્થામાં મુખ્ય ઉપાય છે. આ
કાળમાં જે ગુણાનુરાગી હોય તેને પણ ધન્યવાદ ધટે છે, કારણ કે ગુણાનુ-
રાગી પુરૂષોનો હાલમાં પ્રાપ્તિવિરહ દેખાય છે, ગુણાનુરાગમાં પણ કંઈ નથી
એમ કેટલાક કહી તેનો મતિ પ્રમાણે અર્થ કરી વિરૂદ્ધ વિચારમાં આશ્ચય ખેંચી
જાય છે. પરના ગુણને સાંભળતાંજ કેટલાકને તો ઉલટી આવ્યા જેવું થાય
છે. દુષ્કાળમાં ગુણાનુરાગ પ્રાપ્ત થયો તો અલ્પકાળમાં મુક્તિ મળશે એમ
સમજવું. ક્રિયાશ્ચિની આગળ જ્ઞાનશ્ચિની પ્રશંસા કરીએ તો ક્રિયાશ્ચિ
કંઈ પણ નિંદા કર્યા વિના રહેશે નહિ, મનમાં પણ બળપડ્યા કરશે. તેમજ
જ્ઞાનવાદીની આગળ ક્રિયા શ્ચિનું વર્ણન કરીશું તો તેજુંજ બનવાનું; જૂના

વિચાર ધર્મના ધારણ કરતા હશે તેની આગળ પણ સુધારાવાળા હીન લાગશે. દોષ મૂકીને ગુણુ લેવો વા ખોલવો દુર્લભ જણાશે. હાલમાં તો અલ્પ પણ ધર્મગુણુનું બહુ માન કરવાની આવશ્યકતા છે. કારણુ કે અલ્પ પણ ધર્મગુણુ ધારણુ કરનારા વિરલા છે. સર્વ ગુણુ વીતરાગમાં છે, માટે જેટલા ગુણુ તેટલા લેવા. દોષને જોવા નહિ, તેમ ખોલવા પણ નહિ.

જંડં પરગચ્છિ સગચ્છે, જે સંવિગ્ગા બહુસ્સુયા મુણિણો;

તેસિં ગુણાણુરાયં, મા મુંચસુ મચ્છરપ્પહઓ.

॥ ૨૬ ॥

ભાવાર્થ—હે આત્મા ? પારકા કે પોતાના ગચ્છમાં જે સંવિગ્ન અને કર્તા કહે છે કે-સ્વ કે વિદ્વાન્ મુનિરાજો હોય, તેઓના પર મત્સરથી હણા-પરગચ્છના સાધુઓની એલો એવો તું ગુણાનુરાગ છોડીશ નહિ. નિંદા કરવીનહિ.

પ્રાયઃ કેટલાક પોતાના ગચ્છને વખાણુ છે, અને પરગચ્છના વિદ્વાન્ વા મૂર્ખ સર્વ સાધુઓના છતા વા અછતા દોષો ખોલવા મંડી જાય છે. કેટલીક વખત તો ઇર્ષ્યાથી કેટલાક વિદ્વાન્ સાધુઓ જણી જોઇને અન્ય વિદ્વાન્ કે જે અન્ય ગચ્છના વા સંઘાડાના હોય, વા પોતાનાથી લિન્ન વિચારવાળા હોય તેઓનું મૂળમાંથી ખોદી કાઢવા માટે અનેક જાતનાં આળ ચઢાવે છે. ગમે તે રીતે પણુ ત્હેને શ્રાવકોની આગળ હલકો પાડવા ચૂકતા નથી; શાસ્ત્રના પાઠ પણુ કુયુક્તિથી આડા ધરીને સામા સાધુઓને હલકા પાડવા શ્રાવકોની આગળ આડું અવળું સમજાવી ઉશ્કેરણી કરાવે છે. ત્યારે અન્ય ગચ્છના કે જેની સામાચારી લિન્ન છે તેઓ પણુ તેઓથી ઉતરતા નથી. અર્થાત્ તે પણુ સામા સાધુઓની ક્રિયા, આચાર, તેમના દોષો પ્રકાશવા તેમના પક્ષના લડતોની આગળ કમરકસીને ઉઘમ કરે છે. સામાસામી ખંડનમંડન છપાવવામાં આવે છે. શ્રાવકો પણુ સામાસામી ખંડનમંડન કરે છે. સાધુઓનો પક્ષ પકડે છે. મ્હારું તે સાઈ કરવા મંડી જાય છે. વ્યાખ્યાનમાં પણુ ગમે તે રીતે નિંદા કરાય છે, **ત ગચ્છવાળા** સાધુઓ કહે છે કે **જ ગચ્છવાળા** તો ધીલકૂલ ભ્રષ્ટાચારી છે. સ્ત્રી સંગી છે. અમુકની સાથે અમુક રીતે વર્તતા હતા. ત્યારે **જ ગચ્છવાળા** હવે **ત ગચ્છવાળા**ની નિંદા કરવા બાકી રાખતા નથી, અમુક સાધુની કોઈ સ્તુતિ કરે તો સામો નિંદક દૂધમાંથી પોરાની પેઠે એક બે દોષ કાઢવાનોજ. અમુક સાધુની કોઈ વિદ્વતા વખાણુ તો સામો સાધુ તેનું ખંડન કરવાનો. અમુક સાધુ પરોપકારથી પુસ્તક બનાવે તો સામા પક્ષવાળા નિંદા કર્યાવિના રહે નહિ, પોતાના રાગી

વા પોતાના ગચ્છના શ્રાવકો કરવા સારૂ રાત્રી દીવસ શ્રાવકોને મીઠાં વચન કહે અને કોઈ અન્ય ગચ્છી સાધુ પાસે આવે તો ત્હેના સામું પણ જોવાય નહિ, એક શેરીનું કૂતરૂ જેમ અન્ય શેરીના કૂતરાને મળે અને તેની અવસ્થા થાય, તેવી અવસ્થા થાય. આમ ધણા લોકો ગચ્છોની હાલના કાળમાં દશા વર્ણવે છે. જે આમાંના કેટલોક ભાગ ખરો હોય તો ખરેખર ગુણાનુરાગને દેશવટો અપાયો છે એમ સમજી લેવું.

સાધુઓના ગચ્છોની આવી દશા દેખીને કેટલાક નવો પંથ કાઢે, અને સાધુઓના કુસંપનો લાભ લેઈ તેવા પંથો ચાલી શકે, અને જૈન સનાતન સંઘના ધર્મો નાશ પામે તેમાં ગચ્છના આચાર્યો તથા સાધુઓનો દોષ છે.

સંપ્રતિકાળમાં પ્રાયઃ ગુણાનુરાગને બદલે દોષદષ્ટિ વધી પડી છે. શ્રાવકોમાં પણ તેવી દશા પ્રાયઃ દેખવામાં આવે છે, નવા પંથ કાઢનારાઓ પણ ફક્ત જૂનાને નિંદે છે, સાધુ અને સાધ્વીઓને નિંદે છે, અને આધુ-અવળું સમજાવે છે; પણ ગુણાનુરાગની દષ્ટિ વિશેષતઃ દેખવામાં આવતી નથી. નવા પંથવાળાઓ સનાતન પંથવાળાઓનું દરેક કૃત્ય મૂળમાંથી ખોટી કાઢવા પ્રયત્ન કરે છે, એટલુંજ નહિ; પણ નવા પંથના રાગથી અનેક પાખંડ કરી મત વધારવા ધારે છે, સાધુઓએ તથા શ્રાવકોએ પરસ્પરના ગચ્છોના વિદ્વાન્ સાધુઓ પર ગુણાનુરાગ ધારણ કરવો જોઈએ. પરગચ્છનાં વિદ્વાનોની કોઈની આગળ નિંદા કરવી નહિ, તેઓ યુરૂ કરે તો પણ તેઓના છતાં વા અછતાં દોષોનો પ્રકાશ કરવો નહીં. પરગચ્છની સાથે પણ વિશાળ દષ્ટિ રાખી ભાતુભાવ ધારણ કરવો, પોતાના ગચ્છના વિદ્વાન્ સાધુઓની પણ કદી પ્રાણાંતે નિંદા કરવી નહિ. શ્રાવકોએ પણ ભિન્નભિન્ન ગચ્છવાળાઓ ઉપર ગુણાનુરાગ ધારણ કરવો, જે ગુણાનુરાગ ધારણ નહિ કરવામાં આવે તો સાધુવર્ગે વા ગચ્છનો નાશ થશે, તેમાં સંશય નથી, કારણ કે નિંદકોની તથા તેમના ધર્મની પડતી થયા વિના રહેતી નથી, પોતાના ગચ્છના વિદ્વાન્ સાધુઓ વા મૂર્ખ સાધુઓની પણ છતાં વા અછતાં દોષની નિંદા કરવી નહિ, એટલુંજ નહિ; પણ દુનિયાના ગમે તે મનુષ્યની સાધુએ નિંદા કરવી નહિ. સ્વદર્શની હોય વા પરદર્શની હોય તોપણ કોઈના છતાં વા અછતાં દોષો પ્રકાશવા નહિ.

સાધુઓ કોઈના પણ દોષો પ્રકાશે નહિ, અને ગુણાનુરાગ ધારણ કરે તો ધર્મમાં ધણા મનુષ્યોને દાખલ કરી શકે, ગુણાનુરાગની દષ્ટિ ખીલવવા ક્ષણે ક્ષણે પ્રયત્ન કરવો. પરની નિંદા કરવાથી જગતમાં મોટી લડાઈઓ થઈ છે, ઇતિહાસો પણ તે બાબતની સાક્ષી આપે છે. પરસ્પર ભિન્ન ધર્મવાળાઓની નિંદા કરવાથી ઉલટા તેઓ સામા ધર્મ ઉપર દ્રેષ ધારણ કરે છે, તેથી ધણા કાળ પર્યંત સત્યધર્મના ઉપાસક તે બની શકતા નથી.

સ્વધર્મના સત્ય વિચારો દર્શાવવા, પરધર્મના જે અસલ વિચારો હોય તે પણ યુક્તિથી મધુર વચને જણાવવા. સત્ય ધર્મનું સ્થાપન કરવું અને અસત્ય કે જે ધર્મથી કરોડો મનુષ્યો દુર્ગતિમાં પડે તેનું અનેક સિદ્ધાંતોની યુક્તિઓથી ખંડન કરવું તેથી ગુણાનુરાગ નાશ પામતો નથી. કોઈની જાતિ નિંદા કરવી નહીં—સત્યધર્મ તેજ ખરેખરો ગુણ છે, માટે તેના ઉપર અનુરાગ કરવો, અન્ય ધર્મમાં રહેલાં મનુષ્યોની છતાં વા અછતા દોષ પરત્વે જાત-ટીકા કરવી નહિ, અન્ય વ્યક્તિની જાત ટીકા, દોષો ખોલી કરવી નહિ. એમ કરવાથી અન્ય ધર્મનાં મનુષ્યો પણ સત્ય ધર્મવાળાના સહેલાંસર્માં આવશે, અને સત્યધર્મ મહત્ત્વ કરશે.

કોઈ સ્વધર્મ બંધુઓની મત્સરથી નિંદા કરવી નહીં. હમેશ નિંદાનું ભાષણ નહિ કરવાથી મનુષ્ય જૈન ધર્મની ઉન્નતિ કરી શકે છે, સદ્ગુણ દૃષ્ટિથી ધર્મની વા દેશની ઉન્નતિ થઈ શકે છે.

ગુણત્રયણમંડિયાણં, बहुमाणं जो करेइ सुदमणो,

सुलहा अन्नभवंमिय, तस्स गुणा हुंति नियमणं ॥ ૨૭ ॥

ભાવાર્થ—ગુણરત્નોથી વિભૂષિત પુરૂષોનું જે શુદ્ધ મનવાળો છતો કર્તા કહે છે કે ગુણિઓનું બહુમાન કરે છે. તેને અવશ્ય તે તે ગુણો પરભવમાં બહુ માન કરતાં તે તે સુખથી પ્રાપ્ત થાય છે. ગુણો સુલભ થાય છે.

ગુણીના ગુણ આવતાં તે તે ગુણો પોતાનામાં પ્રગટી શકે છે, સદ્ગુણો ઉપર રાગ થયા વિના ગુણીજનોનું બહુમાન થતું નથી. ન્યારે સદ્ગુણો ઉપર રાગ થાય છે ત્યારે તેવા સદ્ગુણો પ્રાપ્ત કરવા ઉદ્દમ પણ થાય છે. સાધુઓની સેવા પણ થાય છે, પણ જે ગુણાનુરાગ ન હોય તો કોઈ પણ ગુણ માટે પ્રયત્ન થઈ શકે નહીં. આ ભવમાં જે સાધુઓ અને સાધ્વીઓ નજરે દેખાય છે. તેઓએ અવશ્ય પૂર્વભવમાં સાધુ ધર્મ ઉપર ગુણાનુરાગ ધારણ કરેલો હોવો જોઈએ. આ ભવમાં જે બ્રહ્મચારી છે, તેઓએ અવશ્ય પૂર્વભવમાં શીલગુણાનુરાગ કરેલો હોવો જોઈએ. આ ભવમાં જેઓ ધ્યાન અને સમાધિને આદરે છે, સમાધિમાં રહે છે. તેથી સિદ્ધ થાય છે કે પૂર્વ ભવમાં તેઓએ ધ્યાન અને સમાધિનો અભ્યાસ આદરેલો હોવો જોઈએ, તેથી પૂર્વભવના સંસ્કારથી આ ભવમાં તેઓને તેપર પ્રીતિ થાય છે. જ્ઞાન, દર્શન અને ચારિત્ર ધર્મના જે જે સદ્ગુણો જેનામાં વિશેષ વિશેષતઃ દેખવામાં આવે છે તેનું કારણ કે તે તે ગુણીનો રાગ કરી પૂર્વભવમાં તદ્દત્ત ગુણ ધારકોએ અભ્યાસ કરેલો હોવો જોઈએ. આ ઉપરથી સિદ્ધ થાય છે કે ગુણાનુરાગ પરભવમાં વિશેષ પ્રગટવા માટે મદદગાર થાય છે. પૂર્વોક્ત-સિદ્ધાંત પરિપૂર્ણ હૃદયમાં ઉતારીને હવે આ ભવમાં પણ ગુણોનોજ રાગ

૧૬

કરીશું, અને ગુણીઓનું બહુમાન કરીશું. જેનામાં જેટલા ગુણો ખીલ્યા તેટલા ગુણો તરફ દૃષ્ટિ રાખીશું અને આ ભવમાં તે તે સદ્ગુણોમાં ચિત્તનો સંયમ કરીશું તો ખરેખર તે તે સદ્ગુણો પ્રાપ્ત થયા વિના રહેશે નહિ. **વર્ત-માનકાલ સુધારો** નામનો અસ્મદીય કૃત ગ્રંથ વાંચવામાં આવશે તો દોષ તરફ થતું વલણ દૂર થયા વિના રહેશે નહિ, તેમજ અસ્મદીયકૃત સમા-ધિશતક તથા પરમાત્મન્યોતિ વાંચવામાં આવશે તો સદ્ગુણ દૃષ્ટિની ખીલ-વણી થશે, અને દોષદૃષ્ટિનો નાશ થશે. ગુણાનુરાગનું પ્રાપ્ત્ય ક્ષણે ક્ષણે વૃદ્ધિ પામશે, અને તેથી આત્મા સદ્ગુણોના માર્ગ તરફ ચાલતો મોક્ષપુરી પહોંચશે.

एयं गुणाणुरायं, सम्मं जोधरइ धरणि मज्जंमि;

सिरिसोम सुंदरपयं, सो पावइ सव्वनमणिज्जं. ॥ ૨૮ ॥

ભાવાર્થ—જે આત્માર્થી પુરૂષ રૂડી રીતે જગતમાં ગુણાનુરાગ ધારશે તો તે આબ્યંતર લક્ષ્મીયુક્ત ઉત્તમ પદને પામશે, જેમ કવિ કહે છે. આ ગાથામાં કર્તાનું નામ છે, ગુણા-નુરાગ ધારણ કરતો નુરાગ ધારણ કરવા ખામી રાખવી નહિ, કારણ કે તેથી ઉત્તરોત્તર મોક્ષ મળે છે જેમ આચાર્યો અને વીતરાગ ભગવાનનાં સિદ્ધાંતો જણાવે છે. જેમ જ્યાં જ્યાં ગુણાનુરાગ ધારવામાં આવે તેમ તેમ દોષદૃષ્ટિ ટળતી જાય છે. નિંદા કરવા જે અભલડી ઉદ્ધમ કરે તો તુર્ત અભલડીને વશમાં રાખવી, પ્રયત્ન વા પરોક્ષપણે ડોષની નિંદા કરવી નહીં. નિંદા કરવાથી ધણું પાપ થાય છે. અત્ર ભજન સંગ્રહ પ્રથમ ભાગમાંથી નિંદાવિષયક ભજન લખવામાં આવે છે.

(દડી રમતમાં પડીરે સન્તો, દડી રમતમાં પડી. એ રાગ.)

निन्दा पद.

पाप कर्म बहु भारीरे निन्दा, पाप कर्म बहु भारी;

मनमां जोजो विचारीरे निन्दा, पाप कर्म बहु भारी.

निन्दकनी दृष्टि छे अवळी, गुण अवगुण देखाय;

पापीमां पापी छे निन्दक, मरी नरकमां जायरे. निन्दा. १

चांदां देखे कामडो जेम, निन्दक देखे दोष;

धंतुर भक्षकनी पेटे ए, शुं करवो त्यां रोपरे. निन्दा. २

चाडी चुगली निन्दक करतो, कलंक चढावे शीर;

- ચંડાલથી પણ નિન્દક પાપી, ધોતો પરનાં ચીરે. નિન્દા. ૩
 ક્રિયા કાણ્ડ નિન્દકનાં સંતો, લેખે નહિ ગણાય;
 નમ્મ દેહને નિન્દા કરતો, મુક્તિપુરી નહિ પાયરે. નિન્દા. ૪
 સાધુ સન્ત વૈરાગી ત્યાગી, જોગી ભોગી ફકીર;
 નિન્દા પરતળી પરહરશો, પામશો ભવજલ તીરે. નિન્દા. ૫
 નિન્દામાંહી સહુ લપટાયા, બચીયા કોઈક સન્ત;
 નિન્દક માથે નથી શિંગડાં, વાળીથી ઓલખંતરે. નિન્દા. ૬
 અદેવાઈની પુત્રી નિન્દા, મુક્તિ માર્ગ પ્રતિકૂલ;
 લાખચોરાશીમાં મટકાવે, નાચી માથે ધૂલરે. નિન્દા. ૭
 સમકીતી નિન્દા નવી કરશે, કરશે ગુણનું ગાન;
 શ્વાનદંતને કૃષ્ણ વચાણે, ગુણનું કર વહુ માનરે. નિન્દા. ૮
 સર્વ ગુણો જાણો જિનવરમાં, વાકી દોષી હોય;
 નિજમાં અવગુણ પોઠ ભરી છે, જુવે ન તેને કોયરે. નિન્દા. ૯
 કર્મવશે સૌ દોષે ભરીયા, કરો ન નિન્દા ભાઈ;
 બુદ્ધિસાગર ગુણને ગાતાં, જગમાં હોવે વડાઈરે. નિન્દા. ૧૦

નિન્દાથી આવી અધમ દશા થાય છે, એવું જાણી નિન્દાની ટેવ ત્યાગ કરવા ક્ષણે ક્ષણે ઉપયોગ રાખવો, અને ગુણાનુરાગ ધારણ કરવા ક્ષણે ક્ષણે ઉપયોગ રાખવો. અશુભ અધ્યવસાયથી (અશુભ પરિણામથી) નિન્દા થાય છે, અને શુભ પરિણામથી ગુણોનો રાગ થાય છે. પરિણામે બંધ એ વાક્યને અનુસરી નેતાં અશુભ પરિણામે અશુભ કર્મબંધ અને શુભ પરિણામે શુભ કર્મબંધ જાણી ગુણાનુરાગ ધારણ કરવો.

इति श्री सुरत बंदरे चातुर्मास्यां योगनिष्ठ मुनि बुद्धिसागरेण
 गुणानुराग ग्रन्थस्य गुर्जर भाषायां विघरणं कृतम्.

ગુણાનુરાગ શાસ્ત્રસ્ય, પ્રાકૃતા વિવૃત્તિઃ કૃતા;

भव्यानामुपकारार्थम्, बुद्धयन्विमुनिना शुभा. ॥१॥

સં. ૧૯૧૬
 શ્રાવણ માસ.

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः
 મુકામ સુરત, બુદ્ધિસાગર.

વિજ્ઞાપિ પત્ર.

સુજ્ઞ સ્વધર્મી બંધુ,

આપ જાણતાજ હશે કે અમદાવાદમાં મુનિમહારાજ શ્રી યુદ્ધિસાગરજીના ઉપદેશથી શેઠ લલ્લુભાઈ રાયચંદ અને અન્ય સંભાવીત સદ્ગુહરથોની સહાયતાથી છેલ્લાં ચાર વર્ષ થયાં શ્રી જૈન શ્વેતાંબર ઝોડીંગ નામની એક સંસ્થા ખોલવામાં આવી છે. તેનો હાલ ૮૫ વિદ્યાર્થીઓ લાભ લે છે; આ ઝોડીંગને નાણાં સંબંધી મદદ કરવાના હેતુથી અધ્યાત્મ જ્ઞા. પ્ર. મં. તરફથી 'યુદ્ધિપ્રભા' નામનું માસિક બે વરસથી પ્રગટ થાય છે. તેમાં પુન્યગુરુવર્ય મુનિ શ્રી યુદ્ધિસાગરજીના તેમજ કેટલાક જૈન વિદ્વાનોના લેખો પ્રગટ થાય છે. થોડાજ સમયમાં તેના ગ્રાહકની સંખ્યા ૧૦૦૦ જેટલી થવા પામી છે અને જૈન કામમાં તે સારી રીતે વખણાતું થયું છે. આ માસિકના ગ્રાહક થવાથી બે પ્રકારના લાભ મેળવવાની તક મળે છે. એક તો ઉત્તમ પ્રકારના જૈન ધર્મ સંબંધી લેખોનું જ્ઞાન પ્રાપ્ત થાય છે અને તેની સાથે આ માસિકમાંથી જે કાંઈ નફો રહે તે ઝોડીંગમાં ખરચાવાનો હોવાથી ઝોડીંગને પણ સહાય આપવાનું પુણ્ય હાંસીલ થાય છે. "પંચકી લકડી ઓર એકકા બોજ" એ કહેવત અનુસાર માસિકના ગ્રાહકોની સંખ્યા વૃદ્ધિ પામવાથી ઝોડીંગને વાર્ષિક સારી આવક થવાની આશા રહે છે, માટે આપ આ માસિકના ગ્રાહક થઈ આવા શુભ કાર્યને બનતું ઉત્તેજન આપશો.

આ માસિકનું લવાજમ પોસ્ટેજ સાથે રૂ. ૧-૪-૦ રાખવામાં આવેલું છે, સ્થાનિક ગ્રાહકોને રૂ. ૧-૦-૦ ભરવાનો છે.

માસિકના ગ્રાહકોને ઓછી કીંમતે પુસ્તકો મળવાનો પ્રસંગોપાત લાભ મળે છે.

યુદ્ધિપ્રભા ઓફીસ.

લી.

શ્રી જૈન શ્વેતાંબર ઝોડીંગ.

શંકરલાલ ડહાલાભાઈ કાપડીઆ.

નાગોરીસરાહ-અમદાવાદ.

વ્યવસ્થાપક "યુદ્ધિપ્રભા."

श्रीमद् बुद्धिसागरञ्च ग्रन्थभाषा-प्रगट थयेल पुस्तके.

अ-थांक ० भजन पद संग्रह भा० १ लो.	डी. ०-८-०
,, १ अध्यात्म व्याख्यानभाषा.	,, ०-४-०
,, २ भजन पद संग्रह भा. २ जो....	,, ०-८-०
,, ३ ,, ,, भाग ३ जो....	,, ०-८-०
,, ४ समाधी शतकम्.	,, ०-८-०
,, ५ अनुभव पच्छिसी.	,, ०-८-०
,, ६ आत्मप्रदीप....	,, ०-८-०
,, ७ भजन संग्रह भा. ४ थो.	,, ०-८-०
,, ८ परमात्म दर्शन.	,, ०-१२-०
,, ९ परमात्म ज्योति.	,, ०-१२-०
,, १० तत्वबिंदु.	,, ०-४-०
,, ११ गुणानुराग.	,, ०-१-०
,, १२-१३ लज्जनसंग्रह भा. ५ भा तथा ज्ञानदिपीका.	,, ०-६-०
,, १४ तीर्थयात्रानुं वीमान.	,, ०-१-०
,, १५ अध्यात्म लज्जन संग्रह.	,, ०-६-०

छपाता ग्रन्थो.

१६ गुह्येोध, १७ तत्त्वज्ञान दिपीका, १८ गहुंलीसंग्रह.

प्रगट थयेल पुस्तके नीचेना स्थणे वेयाणु भणशे.

अमदावाद—जैन प्रेसिंग ठे. नागोरीसराह.

मुंअध—पायधुण्णी मेसर्स मेधल हीरलनी कं.

,, (प्रगट कर्ता) श्री अध्यात्म ज्ञानप्रसारक मं.लण.
अंयागली.